

IV. évfolyam.

1. szám.

1929 szeptember hó

Könyvtár

Szeged

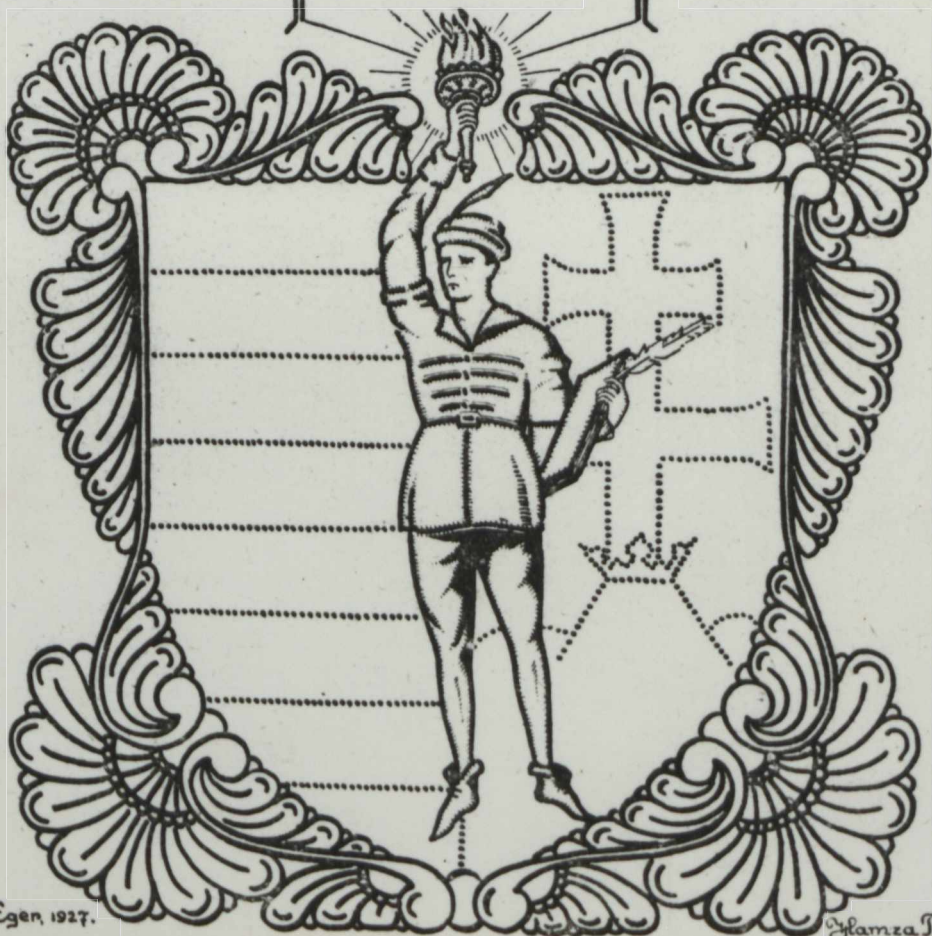
DAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

ELŐFIZETÉS:
EGÉSZ ÉVRE: 3 P.
EGY SZÁM: 30 FILLÉR

FŐSZERKESZTŐ:
KISHÁZI MIHÁLY.
TÁRSZERKESZTŐ:
SÁNDOR ISTVÁN

SZERKESZTŐSÉG:
KIR. KATHOLIKUS
TANÍTÓKÉPZŐ INT.
UJSZEGED

Fáklyafények a magyar éjszakába.

Irta: Darvas, Kiskunfélegyháza.

Sötét volt, nagyon sötét. Mintha az éj szelleme fekete fátyollal vontatna be az eget. S mintha a Természet némasága is erősíteni akarta volna az éj gyászát, egy hang sem zavarta a csendet...

E néma gyászoló csendben halad két férfi. Az egyik megrogyott térdű aggastyán, a másik daliás ifjú. Kezökben kioltott fáklyát tartanak. Mint néma ellentétek haladnak egymás mellett...

— Nagyapa — szól az ifjú — a vasut itt van, ha igaz a hír, akkor nem sokat kell várni. De nekem szinte hihetetlen, hogy üdvözölhessem gyermekéveim mesebeli hőjét, hogy hallhaszam átvonuló szellemének vigasztaló sugallatát. Nem, nagyapa, nekem hihetetlen.

— Igaz fiam — szól az aggastyán — s körültekint, mintha láthatna egyebet a mindent betöltő sötétségnél. Szemei tüzesen, fiatalosan ragyognak, bár teste már régen sirba vágyott. Felélénkült benne a múlt, a nagy, a dicső, a feledhetlen múlt, melynek dicsőségére is csak fájón, lopva gondolhat, s magában azt suttogta: »Hej, mikor még oldalán harcoltam!« Csak még egyszer visszajönne a múlt, — szólt az ifjúhoz — hogy láthatnám s hallhatnám atyai szavait. Csak még egyszer felébredne s tüzelne harcra, háborúra, hogy rohanhatnék mellette, vele a dicső halálba. Óh, csak csoda történne... csak még egyszer... csak még egyszer... utóljára... vágyó sóhajának végszavait már alig hallotta az ifjú, mert az emlékezés könnyekbe folytotta s a szél messze vitte a halk sóhajtást.

A sötétség már kissé kezdett eloszlni, hogy helyet adjon a borongó hajnalszürkületnek, de a táj még néma volt.

— Már nem sokára a hajnal pírja köszönt bennünket, — szól az ifjú — és mi még mindig várakozunk.

— Az aggastyán hallgatott, de később megszólalt: Mintha hangot hallanék. Vagy talán csak felcsigázott képzeletem játszik velem? A fiú ugyan semmit sem hallott, de később felfigyelt: Igen nagyapa, én is vonatzörgést hallok.

Rövid, feszült várakozás következett. Az aggastyán úgy érezte, hogy visszatért ifjúsága. Ujra él régi rajongásában s tüzes lelkesedésében. Az ifjú pedig felelevenedni látta kicsi gyermek-

korát, amikor nagypapa térdén ülve hallgatja a mesét, gigászi férfiokról, egeket ostromló hősökről, kik inkább vállaltak inséget, halált, mint hogy rab hazában egyék hitványan, a gyávaság felkinált kenyerét.

A távolban két fénypont tünt fel rést vágva magának a de-rengő hajnal fátyol ködében s halk vonatdübörgés hallatszott, hangot adva a táj némaságának.

Két feszült, boldog sóhaj röppent el kísértetiesen, mintha fel akarná idézni a múlt minden emlékét s elő akarná hívni a dicső halottakat a vérükkel öntözött földre.

Dübörgött, zakatolt a vonat s a két férfi úgy érezte, hogy ősi, rég elporladt, de a szívekben mindig élő hősök szelleme halad a vonat előtt.

A két vonatlámpa fényével rövid időre egyesült két virrasztó dacos fáklyafény az idegenektől letiport hazában s két meggyötört, megalázott magyar végtelen keserőséget tartalmazó hangja hallatszott az égbe, napfényt kérve a sötét magyar éjszakába: »Bem Apó!« ...
